

Ρεμετζάρει το ΑΙΓΑΙΟΝ στην Πάρο και κόβει την ανάσα. Χωρίς περαιτέρω εξηγήσεις. Την εποχή που σαν από σύμπτωση ξεκινούν τα πρώτα δρομολόγια εξηρές. Ευτράπελα και σοβαρά καλοκαιρινά περιστατικά σ' ένα αθηοτινό, λευκό, αρχοντικό ποστάλη

ΚΕΙΜΕΝΟ: CPT ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΜΑΜΙΔΗΣ

Έτσι κυλούσαν τα ταξίδια με το ΑΙΓΑΙΟΝ. Οι κόντρες στα πέλαγα και τα ρεμέτζα στην πρύμνη ήταν κάτι το πρωτόγνωρο για μένα. Με γέμιζαν και μ' ευχαριστούσαν. Από την άλλη, υπήρχε και η ενασχόληση με τους επιβά-

τες, και κυρίως με τις νεαρές επιβάτισσες, που πάντα συγκέντρωναν το ενδιαφέρον μου... Ξένοιαστες εποχές, χωρίς πολλά «φωτώματα» στις πλάτες των αξιωματικών. Και τότε, καλοκαίρι, κάναμε κάθε Δευτέρα ένα κυκλικό δρομολόγιο από Πειραιά προς

Πάρο-Νάξο με επιστροφή αυθημερόν. Όλα ήταν πιο ξεκούραστα. Αυτό το δρομολόγιο από 1η Ιουλίου εκτελέστηκε δύο φορές για δύο Δευτέρες και δεν πήγε καλά. Κόπηκε, και εγκρίθηκε παραμονή του πλοίου στον Πειραιά από Κυριακή βράδυ μέχρι Τρίτη!

Απίστευτα πράγματα για τα σημερινά δεδομένα. Έξι ημέρες την εβδομάδα, 13 ώρες ταξίδι ημερησίως και Δευτέρα αργία! Βέβαια, μαζευόμασταν το πρωί, κάναμε τις δουλειές μας. Μαζεύαμε το βαπόρι, καθαριζόταν, βαφόταν, αν και στα βαπόρια των Αγαπητών οι μπογιές και γενικά όλα τα υλικά δύσκολα έρχονταν. Για το άσπρο χρώμα υπήρχε το οξαλικό. Καθάριζε τις σκουριές, όμως ξεθώριαζε το χρώμα. Τότε κάναμε και το εβδομαδιαίο γυμνάσιο πυρκαγιάς και εγκατάλειψης. Ωραίο πράγμα να βλέπεις το

άσπρο βαπόρι να βουτάει στα κύματα και να γίνεται ένα με τον αφρό, μια νερένια αφροστεφανωμένη οπτασία. Βέβαια, το άσπρο θέλει διαρκή συντήρηση και φροντίδα, να μην έχει πάνω του λεκέδες σκουριάς, που χαλάνε την εξωτερική του εμφάνιση. Εκεί βλέπεις την επιμέλεια του πληρώματος και τη φροντίδα του πλοιοκτήτη, στη διατήρηση αυτής της εικόνας. Στις μέρες μας, οι πλοιοκτήτες-διαχειριστές βρήκαν τα μπλε χρώματα, κυρίως επειδή «τραβάνε» τη σκουριά και δεν φαίνεται πάνω στα πλοία, ώστε με τα εξοντωτικά ωράρια να μη χρει-

άζεται διαρκής φροντίδα. Εν μέρει έχουν δίκιο. Όμως η αρχοντιά του άσπρου ποσταλιού χάθηκε.

Εμένα αυτά τα διάφορα χρώματα μου θυμίζανε καλοβαμμένες μαούνες. Την αρχή την είχε κάνει η Νάξος Α.Ε. με το υπέροχο πορτοκαλί ΝΑΞΟΣ –και ακολούθησε το ΠΑΡΟΣ. Ωραίο βαπόρι το ΝΑΞΟΣ, θαυμάσιο. Ωραίο χρώμα, με πολυτέλεια για την εποχή του, καλοτάξιδο. Όμως, επάνω στο νερό φάνταζε σαν διασωστική λέμβος με το πορτοκαλί του χρώμα. Αργότερα, ακολούθησαν κι άλλα, με κορύφω-

ση στην εποχή μας το μπλε, που είναι κυρίαρχο, με πλέον κακοβαμμένες τις πλωτές μαούνες του ανεκδιήγητου Μανούση, του «εφοπλιστή», οινοπαραγωγού, οικόπεδούχου, κτηνοτρόφου, πράκτορα και εξοργισμένου πολίτη. Όλα αυτά μαζί. Όταν εισέπραττε κάμποσες χιλιάδες ευρώ το ταξίδι για να πηγαίνουν τα πλοία του δρομολόγιο κάθε Σάββατο στις 15:30 Λήμνο-Μουδανιά, τη στιγμή που το ΜΥΤΙΛΗΝΗ πήγαινε Λήμνο-Θεσσαλονίκη στις 15:00, τότε όλα ήταν καλά γι' αυτόν. Μετά ανακάλυψε τις μίζες...

Όμως, εμείς τώρα ανήκουμε σε άλλη εποχή: τότε που το ΑΙΓΑΙΟΝ πήγαινε κι ερχόταν φουλ σε Πάρο-Σάμο-Ικαρία, με μόνους ανταγωνιστές το ΣΑΜΑΙΝΑ, το ΝΑΞΟΣ και το ΛΗΜΝΟΣ. Είμαστε ακόμη στην εποχή της γλυκιάς κυριακάτικης καλοκαιρινής επιστροφής, στα μελήματα του Αιγαίου, με τη δευτεριότατη παραμονή στον Πειραιά. Σε μια τέτοια επιστροφή, εκεί που πηγαίναμε να ρεμετζάρουμε στην Πάρο, ώρα 1:30 το μεσημέρι, μπονάτσα, λάδι η θάλασσα, το βαπόρι μού φάνηκε ότι είχε δρόμο στο «ανάποδα» περισσότερο από το κανονικό, στα 100 μέτρα απόσταση από τον προβλήτα, κι άκουγα και τις προπέλες που δούλευαν ακόμη στο «ανάποδα». Αμέσως είπα: «Έχουμε δρόμο». Καμία απάντηση. Επέμεινα: «80 μέτρα κι έχουμε δρόμο». Πάλι καμία απάντηση, και το «ανάποδα» συνεχιζόταν. Άρχισα ν' ανησυχώ: «70 μέτρα, έχουμε πολύ δρόμο». Καμία απάντηση και πάλι από τη γέφυρα. Το «ανάποδα» σταμάτησε. – «Γέφυρα, μ' ακούτε; 60 κι έχουμε

δρόμο! Κάντε πρόσω!» – «Σ' ακούμε. Κάνουμε», ήρθε επιτέλους η κοφτή απάντηση από τη γέφυρα. Όμως, και πάλι καμία κίνηση. – «40, έχουμε δρόμο! Κάντε πρόσω ολοταχώς!»

Και πάλι τίποτα. Οι μηχανές ακόμη σταματημένες. Βέβαια, το ΑΙΓΑΙΟΝ είχε μπαταριστές μηχανές και χρειάζονταν 2-3 λεπτά για να γυρίσουν από το «ανάποδα» στο «πρόσω», ν' ανοίξει τον αέρα ο «κακομοίρης» ο μηχανικός, που σίγουρα τώρα από τη γέφυρα θα του χτυπούσαν διπλοκαμπινιές με τον τηλεγράφο και το μηχανοστάσιο θ' αντιβούιζε την αγωνία της γέφυρας. «30 κι έχουμε δρόμο», είπα. Ο προβλήτας γεμάτος κόσμος, βαλίτσες, ποδήλατα, κι η Γρηγορία, φοιτήτρια τότε, τακτική επιβάτισσα με το ποδήλατό της κάθε ➤

Ωραίο πράγμα να βλέπεις το άσπρο βαπόρι να βουτάει στα κύματα και να γίνεται ένα με τον αφρό, μια νερένια αφροστεφανωμένη οπτασία. Όμως, στις μέρες μας η αρχοντιά του άσπρου ποσταλιού χάθηκε